

ภัสสรวิญ ฒ ป้อมเพชร 2551: การลดจำนวนของเสียอันเนื่องมาจากการแตกร้าวของ
แผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ประเภทเซรามิก ปริญญาวิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการ
วิศวกรรม ภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม ประชานกรรมการที่ปรึกษา: ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพียงใจ
พานิชกุล, Ph.D. 133 หน้า

โครงการศึกษาค้นคว้าอิสระนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อลดจำนวนของเสียจากกระบวนการ
ประกอบแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ประเภทเซรามิก จากการศึกษากระบวนการผลิต ปัญหาที่พบคือ
แผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์เกิดการแตกร้าว จากการตรวจสอบผลิตภัณฑ์บกพร่องที่เกิดจากการ
แตกร้าวของแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ประเภทเซรามิกก่อนการปรับปรุงมีค่าเป็น 17,233 DPPM ผล
จากการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาโดยแผนภูมิแกงปลา และการวิเคราะห์อาการขัดข้องและ
ผลกระทบ พบว่าสาเหตุที่ส่งผลต่อปัญหาคือ การจับถือบอร์ดที่ไม่ถูกวิธี, กล่องส่งชิ้นงานและแผ่น
รองบอร์ดไม่เหมาะสม รวมทั้งการตั้งค่าของเครื่องล้างไม่เหมาะสม จากการออกแบบแล้ววิเคราะห์
ผลการทดลองด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ระดับนัยสำคัญ 5% พบว่าอุณหภูมิ, ความเร็วของ
สายพาน และแรงดันของหัวฉีดของเครื่องล้างมีผลต่อการแตกร้าวของแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์อย่าง
มีนัยสำคัญ และจากการปรับปรุงด้วยการออกแบบการทดลองแบบ 2^k แฟคทอเรียลเพื่อทำการหา
ค่าที่เหมาะสมของปัจจัย พบว่าอุณหภูมิขณะการล้างน้ำแรก, อุณหภูมิขณะการล้างน้ำสอง, อุณหภูมิ
ขณะเป่าแห้ง, ความเร็วสายพาน, แรงดันของหัวฉีดขณะการล้างน้ำแรก และแรงดันของหัวฉีดขณะ
การล้างน้ำสองที่เหมาะสม มีค่าเท่ากับ 55°C , 60°C , 60°C , 1.1 เมตร/วินาที, 60 ปอนด์ต่อตารางนิ้ว
และ 55 ปอนด์ต่อตารางนิ้ว ตามลำดับ ทำให้มีผลิตภัณฑ์บกพร่องเป็น 6,233 DPPM ลดลงจากเดิม
คิดเป็นร้อยละ 63.83